

Cauza C-814/19

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

6 noiembrie 2019

Instanța de trimitere:

High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division,
Birmingham District Registry (Regatul Unit)

Data deciziei de trimitere:

31 octombrie 2019

Reclamanți:

AC

TM

GM

MM

Pârâte:

ABC SL

XYZ PLC

ÎN LITIGIUL DIN FAȚA HIGH COURT OF JUSTICE

[omissis]

QUEEN'S BENCH DIVISION

BIRMINGHAM DISTRICT REGISTRY

ÎNTRE

AC

PRIMA RECLAMANTĂ

ȘI

TM

AL DOILEA RECLAMANT

ȘI

GM

AL TREILEA RECLAMANT

(reprezentat de mama lui, AC)

ȘI

MM

A PATRA RECLAMANTĂ

(reprezentată de mama ei, AC)

ȘI

ABC SL

PRIMA PÂRÂTĂ

ȘI

XYZ PLC

A DOUA PÂRÂTĂ

[omissis] [OR 1] [omissis] LA CEREREA primei pârâte având ca obiect sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene cu o cerere de decizie preliminară privind întrebările incluse în lista anexată la prezenta ordonanță

[omissis] ȘI CONSTATÂND că, pentru ca această instanță să se poată pronunța în prezenta cauză, este necesar să se răspundă la anumite întrebări referitoare la interpretarea dreptului Uniunii Europene (UE) și că este oportun să se solicite Curții să se pronunțe cu titlu preliminar cu privire la acestea

SE DISPUNE ca:

1. Întrebările incluse în anexa la prezenta ordonanță privind interpretarea articolului 13 alineatele (2) și (3) din Regulamentul (CE) nr. 1215/2012 (reformare) să fie adresate Curții cu titlu preliminar în conformitate cu articolul 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE);
2. Prezenta ordonanță să fie comunicată de îndată Curții;

[omissis] [OR 2]

ANEXĂ

A: Instanța de trimitere

1. Prezenta trimitere preliminară este efectuată, în temeiul articolului 267 TFUE, de Queen's Bench Division (Birmingham District Registry) [Secția Queen's Bench

(greafa districtului Birmingham)] din cadrul High Court of Justice of England and Wales [Înalta Curte de Justiție din Anglia și Țara Galilor]. [omissis]

B: Părțile

2. [omissis].[omissis]: detalii privind reprezentanții juridici]
3. Prima pârâtă exploatează o clinică în cadrul căreia se realizează tratamente de reproducere asistată la Madrid și are sediul în Spania. [omissis]. [omissis]: detalii privind reprezentanții juridici]
4. A doua pârâtă este asigurătorul de răspundere civilă al primei pârâte în perioadele relevante, cu sediul în Spania. Ea nu participă la contestarea competenței de către prima pârâtă sau la prezenta trimitere preliminară.

C: Obiectul și faptele litigiului

5. La sfârșitul anului 2010, prima reclamantă și al doilea reclamant, care aveau și au în continuare domiciliul în Anglia, au încheiat cu prima pârâtă un contract pentru realizarea unui tratament de reproducere asistată la clinica sa din Madrid prin utilizarea de ovule donate. Tratamentul a fost realizat la Madrid la sfârșitul anului 2010 și în anul 2011, iar prima reclamantă a rămas însărcinată în vara anului 2011 prin utilizarea unor embrioni creați în laboratorul din Spania al primei pârâte cu ovule donate obținute de prima pârâtă de la o donatoare spaniolă și material seminal de al doilea reclamant. Al treilea reclamant și a patra reclamantă s-au născut în Regatul Unit în urma acestui tratament la 27 martie 2012. Ulterior, ei au fost diagnosticați cu fibroza chistică. Al doilea reclamant și donatoarea au fost împreună cauza mutației în cauză. **[OR 3]**
6. Prima pârâtă exploata clinica din Madrid care a aplicat primei reclamante și celui de al doilea reclamant tratamentul de reproducere asistată care a condus la nașterea celui de al treilea reclamant și a celei de a patra reclamante.
7. Reclamanții au introdus o acțiune împotriva primei pârâte pentru prejudiciile și daunele suferite de toți patru în urma nașterii celui de al treilea reclamant și a celei de a patra reclamante cu fibroză chistică. Reclamanții susțin că, în temeiul dreptului spaniol, prima pârâtă avea față de ei toți obligația, susceptibilă să atragă răspunderea delictuală, de a furniza servicii medicale și tratament la un standard de grijă și de competență recunoscut ca fiind corespunzător de un organism responsabil format din profesioniști calificați în materie, iar această obligație a fost încălcată. De asemenea, prima reclamantă și al doilea reclamant afirmă că pârâtă menționată avea față de ei o obligație contractuală similară, care a fost încălcată. Pârâtele contestă orice răspundere.
8. La 17 octombrie 2018, a fost introdusă o acțiune [omissis], notificată ulterior pârâtelor, acestea fiind reprezentate în mod separat. Potrivit reclamanților,

competența în privința celei de a doua pârâte se stabilește în temeiul articolului 11 alineatul (1) litera (b) și al articolului 13 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1215/2012 (reformare) privind [competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială] (denumit în continuare „Regulamentul Bruxelles I reformat”). A doua pârâtă nu a contestat competența.

9. Prin cererea depusă la 4 februarie 2019, prima pârâtă a contestat competența instanțelor din Anglia și Țara Galilor de a soluționa cererile formulate împotriva sa.
10. În ședință, reclamantii au susținut că articolul 13 alineatul (3) din Regulamentul Bruxelles I reformat conferă competență în privința primei pârâte. În plus, ei au invocat existența acestei competențe în conformitate cu articolele 17 și 18.
11. Prima pârâtă a contestat că cererile reclamantilor intră în domeniul de aplicare al articolului 13 alineatul (3); de asemenea, ea a contestat calitatea de „părți vătămate” în sensul articolului 13 alineatul (3) a celui de al treilea reclamant și a celei de a patra reclamante; ea a contestat afirmația că și-ar fi direcționat activitățile către Anglia și Țara Galilor, în sensul articolelor 17 și 18, și a contestat calitatea de consumatori a celui de al treilea reclamant și a celei de a patra reclamante. **[OR 4]**
12. Obiecțiile sale au fost ascultate [OMISSIS] de High Court la 23 iunie 2019. Prin hotărârea pronunțată la 24 septembrie 2019, [această] instanță a statuat că al treilea reclamant și a patra reclamantă nu pot fi considerați consumatori, însă că a existat o direcționare a activităților către Anglia și Țara Galilor, astfel încât prima și a doua reclamantă au dreptul să se prevealeze de articolele 17 și 18. Prima pârâtă contestă concluzia referitoare la direcționarea activităților, dar prezenta trimitere preliminară nu are nicidecum ca obiect problemele care se ridică în temeiul secțiunii 4 din Regulamentul Bruxelles I reformat. Instanța a rezumat argumentele părților legate de articolul 13 alineatul (3) și a ajuns la concluzia că este necesar să adreseze întrebări preliminare Curții pentru a putea pronunța o hotărâre definitivă cu privire la excepția de necompetență a instanței engleze invocată de prima pârâtă.

D: Norme relevante din dreptul național

13. În anul 2015, în Hotărârea Hoteles Pinero Canarias SL/Keefe [*omissis*], Court of Appeal of England and Wales [Curtea de Apel din Anglia și Țara Galilor] a analizat domeniul de aplicare al articolului 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 44/2001 (Bruxelles I) (denumit în continuare „Regulamentul Bruxelles I”) [în prezent, articolul 13 alineatul (3) din Regulamentul Bruxelles I reformat] și a constatat că era competentă în privința unui hotel cu sediul în Spania în contextul cererii formulate [în mod direct] împotriva asigurătorului de răspundere civilă al hotelului respectiv.

14. Hotelul a atacat hotărârea respectivă la Supreme Court [of the United Kingdom] [Curtea Supremă a Regatului Unit] care, în luna august 2017, a adresat Curții întrebările care urmează (a se vedea cauza C-491/17 [JO 2017 C 347, p 18]).
- a. Articolul 11 alineatul (3) din Regulamentul Bruxelles I [în prezent articolul 13 alineatul (3) din Regulamentul Bruxelles I reformat] impune ca acțiunea introdusă de persoana vătămată împotriva deținătorului poliței de asigurare/asiguratului să fie în materie de asigurări în sensul că ridică o problemă referitoare la validitatea sau efectul poliței?
  - b. Articolul 11 alineatul (3) impune să existe riscul pronunțării unor hotărâri contradictorii dacă nu este permisă introducerea în cauză?
  - c. Instanța are o putere de apreciere în ceea ce privește decizia de a autoriza sau de a nu autoriza o introducere în cauză în temeiul unei cereri care intră sub incidența articolului 11 alineatul (3)? **[OR 5]**
15. [omissis] Trimiterea preliminară menționată [a fost] retrasă [prin ordonanța Supreme Court of the United Kingdom din 16 mai 2018, iar cauza C-491/17 a fost radiată din registrul Curții].
16. [omissis]
17. Părțile sunt de acord că cererile sunt guvernate de dreptul spaniol potrivit dispozițiilor Regulamentelor Roma I și Roma II [Regulamentul nr. 864/2007 și Regulamentul nr. 593/2008]. High Court nu a analizat probe privind dispozițiile relevante din dreptul spaniol sau abordarea adoptată în dreptul spaniol în cazul chestiunilor din cadrul cererii. Prin urmare, nu există norme relevante ale dreptului național în materia obligațiilor contractuale și necontractuale care să fie invocate de părți.

E: Dispoziții relevante din dreptul Uniunii Europene

18. Articolul 13 din Regulamentul Bruxelles I reformat prevede după cum urmează:
- „(1) În cazul asigurării de răspundere civilă, asigurătorul poate, de asemenea, dacă legea instanței permite acest lucru, să fie introdus în cauză în fața instanței la care partea vătămată a introdus acțiunea împotriva asiguratului.
- (2) Articolele 10, 11 și 12 se aplică în cazul acțiunii directe introduse de partea vătămată împotriva asigurătorului, în situația în care sunt permise asemenea acțiuni directe.
- (3) Dacă legea privind astfel de acțiuni directe prevede posibilitatea introducerii în cauză a deținătorului poliței de asigurare sau a asiguratului, aceeași instanță este competentă asupra acestora.

19. În cauza *Kabeg*, C-340/16 [Hotărârea din 20 iulie 2017, EU:C:2017:576], întrebarea preliminară adresată Curții a fost aceea dacă un angajator care a plătit persoanei vătămate un concediu medical era „partea defavorizată” [considerentul (13) al Regulamentului Bruxelles I] în raport cu asiguratorul de răspundere civilă terț în scopul invocării normelor de competență cuprinse în secțiunea 3 din Regulamentul Bruxelles I. Avocatul general Bobek a analizat, în concluziile sale [din 18 mai 2017, EU:C:2017:396], aspectul dacă această materie ar putea fi calificată drept „materie de asigurări”. Acesta a concluzionat că noțiunea [menționată] trebuie să fie interpretată în mod autonom și uniform. Definierea sa se face „în funcție de obiect” (altfel spus, este necesar să se analizeze care este cauza acțiunii împotriva unui anumit pârât) [punctul 36 din concluzii]. El a apreciat că [obiectul acțiunii] intră în domeniul de aplicare al secțiunii 3 „dacă privește drepturi și obligații generate de o relație de asigurare” [punctul 39] [OR 6]. Curtea în hotărârea sa nu s-a pronunțat în mod direct cu privire la măsura în care o cerere trebuie să fie „în materie de asigurări” pentru a intra în domeniul de aplicare al secțiunii 3 și nici ceea ce se înțelege prin noțiunea de „materie de asigurări”.
20. Totuși, în Hotărârea *Kabeg* Curtea a concluzionat după cum urmează: (1) noțiunea „parte defavorizată” are o accepțiune mai largă în materie de asigurări decât în materie de contracte încheiate de consumatori sau în materie de contracte individuale de muncă [punctul 32 din hotărâre]; (2) angajatorii, care au dobândit calitatea de având-drept al unui angajat în ceea ce privește dreptul la despăgubire, pot fi considerați ca fiind persoane care au suferit o pagubă în sensul secțiunii 3 din regulamentul (indiferent de dimensiunea și de forma juridică a acestora); (3) că angajatorul în cauză poate fi considerat ca fiind „partea defavorizată” în raport cu asiguratorul; și, în consecință, (4) „[...] un angajator subrogat în drepturile salariatului victimă a unui accident de circulație căruia i-a plătit în continuare remunerația poate, în calitate de «persoană vătămată», să acționeze în justiție asiguratorul vehiculului implicat în acest accident în fața instanțelor din statul membru în care are sediul atunci când este posibilă o acțiune directă.” [punctul 37]
21. Curtea [nu a trebuit] să analizeze întrebările adresate în cauza *Keefe*; de asemenea, nu au fost prezentate concluzii de către avocatul general.
22. Curtea a examinat noțiunea de „persoană vătămată” în sensul articolului 11 din Regulamentul Bruxelles I [articolul 13 din Regulamentul Bruxelles I reformat] și a interpretat-o în sensul că vizează „nu numai persoana care a suportat paguba în mod direct, ci și pe cea care a suportat-o numai indirect”, a se vedea [Hotărârea din 17 septembrie 2009], *Vorarlberger Gebietskrankenkasse* (C-347/08, [EU:C:2009:561], punctul 25). Curtea nu a abordat aspectul dacă persoanele aflate în situația celui de al treilea reclamant și a celei de a patra reclamante pot îndeplini criteriile respective, ceea ce poate implica interpretarea noțiunii de „prejudiciu”.

F: Rezumatul argumentelor părților

23. Reclamantii susțin că:

- a. în temeiul precedentului englez din cauza Keefe, un reclamant poate introduce în cauză un asigurat cu domiciliul sau cu sediul în străinătate în cadrul unei acțiuni formulate împotriva unui asigurator cu sediul în străinătate.
- b. o interpretare teleologică ar susține, pentru motivele indicate în Hotărârea Keefe, posibilitatea introducerii în cauză a asiguratului în cadrul acțiunii formulate împotriva asiguratorului, atunci când reclamantul solicită despăgubiri din partea fiecăruia dintre ei pentru prejudiciile și daunele subsecvente suferite. [OR 7]
- c. singura condiție care trebuie îndeplinită în temeiul articolului 13 alineatul (3) este ca introducerea în cauză a asiguratului în cadrul acțiunii directe formulate împotriva asiguratorului să fie permisă de legea care guvernează acțiunea directă împotriva asiguratorului, care în prezenta cauză este dreptul spaniol.
- d. este necesar să se considere (în lipsa unor dovezi referitoare la poziția adoptată în legislația aplicabilă) că al treilea reclamant și a patra reclamantă pot exercita o acțiune în răspundere delictuală împotriva primei pârâte, iar astfel ei trebuie să fie considerați în acest scop „părți vătămate”.

24. Prima pârâtă susține că:

- a. niciunul dintre reclamanti nu are posibilitatea de a invoca norma de competență de la articolul 13 alineatul (3). Derogările de la norma generală potrivit căreia o persoană trebuie să fie acționată în justiție acolo unde se află domiciliul sau sediul său trebuie să fie interpretate strict și teleologic, iar secțiunea 3 se aplică doar în cazul acțiunilor „în materie de asigurări”.
- b. acțiunile reclamantilor sunt acțiuni în despăgubire pentru prejudicii și daune subsecvente generate de un tratament de reproducere asistată despre care se susține că a fost neglijent. Ele nu sunt acțiuni „în materie de asigurări” și nu devin asemenea acțiuni prin simplul fapt că sunt incluse în aceeași acțiune împreună cu acțiunea directă împotriva asiguratorului.
- c. în plus, nu se poate considera că al treilea reclamant și a patra reclamantă intră în sfera noțiunii de „parte vătămată” (care trebuie să primească o interpretare autonomă mai degrabă decât una specifică legii aplicabile) în situația în care singurul temei pe care se poate susține că ei ar fi suferit un prejudiciu este faptul că s-au născut

amândoi cu fibroză chistică prin utilizarea unor tehnici de reproducere asistată utilizate în conceperea lor și în lipsa cărora nu s-ar fi născut.

G: Motivarea trimiterii preliminare către Curte

25. Întrebările adresate prin prezenta trimitere preliminară ridică trei probleme distincte:
- (a) în cazul în care o parte vătămată acționează în justiție asigurătorul autorului unei fapte delictuale în statul membru unde se află domiciliul său, în temeiul articolului 13 alineatul (2) din Regulamentul Bruxelles I reformat, partea vătămată poate introduce în cauză pretinsul autor al faptei delictuale în cadrul acțiunii respective în conformitate cu articolul 13 alineatul (3) din Regulamentul Bruxelles I reformat, dacă acțiunea împotriva pretinsului autor al faptei delictuale nu este o „acțiune «în materie de asigurări»” (denumită în continuare „**prima problemă**”);
  - (b) definirea noțiunii de „materie de asigurări” în sensul secțiunii 3 din Regulamentul Bruxelles I reformat (denumită în continuare „**a doua problemă**”); și [OR 8]
  - (c) al treilea reclamant și a patra reclamantă din prezenta acțiune pot fi considerați „părți vătămate” în sensul articolului 13 alineatul (2) din Regulamentul Bruxelles I reformat (denumită în continuare „**a treia problemă**”).
26. Întrebările legate de prima problemă [întrebările (a) și (c)] sunt adresate Curții întrucât:
- (a) în cauza *FBTO Schadeverzekeringen* (C-463/06) [Hotărârea din 13 decembrie 2007, EU:C:2007:792], Curtea a confirmat faptul că articolul 9 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul Bruxelles I [articolul 11 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul Bruxelles I reformat] permitea titularului poliței de asigurare să își acționeze în justiție asigurătorul în statul membru în care are domiciliul, chiar dacă asigurătorul are sediul în alt stat (cu condiția ca acest drept direct de a acționa în justiție să fie permis de legea aplicabilă contractului de asigurare);
  - (b) în cauza *Keefe*, Court of Appeal din Anglia a trebuit să decidă dacă o parte vătămată care avea dreptul să introducă o acțiune și a introdus o acțiune împotriva asigurătorului pretinsului autor al unei fapte delictuale în statul membru în care își avea domiciliul partea vătămată [în temeiul articolului 9 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul Bruxelles I] poate să introducă în cauză pretinsul autor al faptei delictuale în cadrul acțiunii directe formulate împotriva asigurătorului în temeiul articolului 11 alineatul (3) din Regulamentul Bruxelles I [articolul 13 alineatul (3) din Regulamentul Bruxelles I reformat]. Court of Appeal a decis că partea vătămată poate să

introducă în cauză pretinsul autor al faptei delictuale în cadrul acțiunii directe formulate împotriva asigurătorului, chiar dacă pretinsul autor al faptei delictuale ar fi domiciliat într-un alt stat membru (cu condiția ca introducerea în cauză a autorului faptei delictuale în cadrul acțiunii formulate împotriva asigurătorului să fie permisă de legislația care guvernează fapta ilicită) și (ceea ce este important, în prezenta cauză) chiar dacă litigiul cu pretinsul autor al faptei delictuale nu ar privi o „materie de asigurări”;

- (c) Hotărârea pronunțată de Court of Appeal în cauza Keefe [*omissis*] s-a întemeiat pe aspectele următoare:
- (i) Hotărârea FBTO Schadeverzekeringen nu a impus să existe un litigiu privind condițiile poliței de asigurare pentru ca asigurătorul să fie acționat în justiție direct în statul membru în care își are domiciliul titularul poliței de asigurare (atunci când asigurătorul are sediul în alt stat) în temeiul articolului 9 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul Bruxelles I;
  - (ii) articolul 11 alineatul (2) din Regulamentul Bruxelles I [articolul 13 alineatul (2) din Regulamentul Bruxelles I reformat] permite „persoanei vătămate” să introducă o acțiune împotriva asigurătorului autorului faptei delictuale în statul membru unde se află domiciliul persoanei vătămate (atunci când asigurătorul are sediul în alt stat);
  - (iii) articolul 11 alineatul (3) din Regulamentul Bruxelles I permite persoanei vătămate să introducă în cauză autorul faptei delictuale în cadrul unei acțiuni directe formulate împotriva asigurătorului pretinsului autor al faptei delictuale [articolul 11 alineatul (2) din Regulamentul Bruxelles I] în statul membru al persoanei vătămate, chiar dacă pretinsul autor al faptei delictuale este domiciliat în alt stat (dacă legea care guvernează dreptul la acțiune directă împotriva asigurătorului permite aceasta); **[OR 9]**
  - (iv) dacă articolul 9 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul Bruxelles I nu impunea existența unui litigiu privind polița de asigurare (după cum confirmă Hotărârea FBTO Schadeverzekeringen) pentru ca asigurătorul să poată fi acționat în justiție direct de titularul poliței de asigurare, nu exista niciun motiv să se impună existența unui litigiu privind polița de asigurare pentru ca pretinsul autor al faptei delictuale să poată fi introdus în cauză [în temeiul articolului 11 alineatul (3) din Regulamentul Bruxelles I]; și
  - (v) Court of Appeal a considerat că interpretarea sa privind articolul 11 alineatul (3) din Regulamentul Bruxelles I este în concordanță cu obiectivele stabilite în considerentul (13) (protecția persoanei vătămate defavorizate) și în considerentul (15) (reducerea la minimum a

posibilității pronunțării în două state membre a unor hotărâri ireconciliabile [considerentele (18) și (21) ale Regulamentului Bruxelles I reformat]:

- (d) în potențială contradicție cu Hotărârea Keefe pronunțată de Court of Appeal din Anglia, avocatul general Bobek a subliniat în cauza Kabeg că toate articolele cuprinse în secțiunea 3 din Regulamentul Bruxelles I trebuie să privească o „materie de asigurări”. Atunci când și-a prezentat poziția, avocatul general Bobek a ținut seama de considerentul (11) al Regulamentului Bruxelles I [considerentul (15) al Regulamentului Bruxelles I reformat], potrivit căruia normele de competență trebuie să prezinte un mare grad de previzibilitate și, pentru atingerea acestui obiectiv, este important ca excepțiile de la regula generală care impune determinarea competenței în funcție de domiciliul pârâtului să fie interpretate în sens strict;
- (e) Nu este nicidecum clar faptul că, în Hotărârea FBTO Schadeverzekeringen, Curtea nu a stabilit (după cum sugerează Court of Appeal în Hotărârea Keefe) necesitatea existenței unui litigiu referitor la contractul de asigurare pentru a fi aplicabil articolul 11 alineatul (2) din Regulamentul Bruxelles I. Curtea a respins afirmația potrivit căreia în funcție de calificarea acțiunii directe împotriva asigurătorului potrivit legislației germane în domeniul răspunderii delictuale se stabilește dacă asigurătorul poate fi acționat în justiție în statul membru al persoanei vătămate, observând că aceasta depinde de aspectul dacă, în general, acțiunea împotriva asigurătorului este o acțiune „în materie de asigurări”. Este posibil ca poziția adoptată de Court of Appeal potrivit căreia Hotărârea Curții FBTO Schadeverzekeringen a sugerat că, pentru acționarea în justiție a asigurătorului de către persoana vătămată în temeiul articolului 11 alineatul (2) din Regulamentul Bruxelles I, acțiunea împotriva asigurătorului nu este necesar să implice o „materie de asigurări” să se bazeze pe o diferență de opinie legată de definirea noțiunii de „materie de asigurări (a se vedea **problema a doua** de mai jos);
- (f) Supreme Court a acordat pârâtului (pretinsul autor al faptei delictuale) în Hotărârea Keefe permisiunea de a ataca hotărârea pronunțată de Court of Appeal. Înainte de examinarea recursului respectiv, Supreme Court a adresat Curții întrebări preliminare. Printre aceste întrebări se află inclusiv aceea dacă este obligatoriu ca acțiunea persoanei vătămate împotriva pretinsului autor al faptei delictuale să fie „în materie de asigurări”, pentru ca acțiunea împotriva pretinsului autor al faptei delictuale să fie conexată, în conformitate cu articolul 11 alineatul (3) din Regulamentul Bruxelles I, la o acțiune introdusă direct împotriva asigurătorului pretinsului autor al faptei delictuale în temeiul articolului 13 alineatul (2) din Regulamentul Bruxelles I (în fiecare situație în statul membru al persoanei vătămate). [omissis]. În situația menționată, recursul la Supreme Court a fost retras, înainte de examinarea de către Curtea a întrebărilor preliminare adresate de Supreme Court; și

(g) este incert care sunt obiectivele și politicile care stau la baza „excepției de asigurare” cuprinse în secțiunea 3 din Regulamentul Bruxelles I reformat și care trebuie să aibă prioritate, iar aceasta constituie o chestiune cu privire la care sunt oportune clarificări din partea Curții. [OR 10]

27. Cu privire la întrebarea legată de **a doua problemă** [întrebarea (b)]:

(a) Avocatul general Bobek pare să fi considerat în cauza Kabeg că o acțiune „în materie de asigurări” implică faptul că acțiunea respectivă trebuie să aibă ca obiect drepturi și obligații care decurg din contractul de asigurare; nu există cerința de a exista un litigiu referitor la polița de asigurare. Poziția avocatului general Bobek a fost exprimată în cauza Kabeg în contextul unei acțiuni directe introduse împotriva unui asigurător în temeiul articolului 11 alineatul (2) din Regulamentul Bruxelles I. Avocatul general Bobek a considerat că cerința ca acțiunea împotriva asigurătorului să privească o „materie de asigurări” a fost îndeplinită prin simplul fapt că acțiunea împotriva asigurătorului privea probleme legate de drepturile și de obligațiile acestui asigurător potrivit poliței de asigurare. Este mai puțin clar modul în care o acțiune împotriva pretinsului autor al faptei delictuale (persoana asigurată prin polița de asigurare) care ar trebui introdus în cauză în cadrul acțiunii directe formulate împotriva asigurătorului ar putea privi o „materie de asigurări”.

(b) prima întrebare preliminară adresată Curții de Supreme Court [a se vedea punctul 14 litera (a) de mai sus] a sugerat că noțiunea de „materie de asigurări” poate însemna (contrar Concluziilor avocatului general Bobek prezentate în cauza Kabeg) că litigiul trebuie să aibă ca obiect inclusiv chestiuni privind validitatea sau efectul poliței de asigurare;

(c) prin urmare, se solicită Curții clarificări referitoare la natura și la întinderea cerinței potrivit căreia, pentru a se aplica secțiunea 3 din Regulamentul Bruxelles I reformat, este necesar ca litigiul să privească o „materie de asigurări”, în special în cazul în care partea vătămată care introduce o acțiune împotriva asigurătorului în mod direct în conformitate cu articolul 13 alineatul (2) din Regulamentul Bruxelles I în statul său membru încearcă să introducă în cauză în cadrul acelei acțiuni pe pretinsul autor al faptei delictuale în temeiul articolului 13 alineatul (3) din Regulamentul Bruxelles I reformat, atunci când pretinsul autor al faptei delictuale are domiciliul în alt stat.

28. Cu privire la întrebarea legată de **a treia problemă** [întrebarea (d)]:

(a) reclamanții din prezenta acțiune au susținut că prima pârâtă a acționat în mod neglijent atunci când a aplicat tratamentul pentru fertilitate celei dintâi și celui de al doilea reclamant în măsura în care, în urma tratamentului respectiv, al treilea reclamant și a patra reclamantă s-au născut cu fibroza chistică;

(b) reclamanții afirmă că prima pârâtă a acționat în mod neglijent întrucât combinația dintre ovulul donat și materialul seminal al celui de al doilea

- reclamant a provocat o mutație care a condus la nașterea celui de al treilea reclamant și a celei de patra reclamante cu fibroză chistică. Reclamantii susțin că prima pârâtă ar fi trebuit să verifice donatoarea ovulului pentru a se asigura că ADN-ul ovulului său combinat cu ADN-ul materialului seminal al celui de al doilea reclamant nu va genera mutația în urma căreia al treilea reclamant și a patra reclamantă s-au născut cu fibroza chistică;
- (c) al treilea reclamant și a patra reclamantă nu s-ar fi putut naște în lipsa preinsei neglijențe (altfel spus, al treilea reclamant și a patra reclamantă există doar datorită combinației dintre materialul seminal al celui de al doilea reclamant și ovulul donat, combinație despre care se susține că este rezultatul neglijenței primei pârâte); și **[OR 11]**
- (d) este incert dacă, în aceste împrejurări, al treilea reclamant și a patra reclamantă pot fi considerați în mod pertinent ca fiind „părți vătămate” în sensul articolului 13 alineatul (2) din Regulamentul Bruxelles I reformat. Dacă al treilea reclamant și a patra reclamantă nu sunt părți vătămate potrivit articolului 13 alineatul (2) din Regulamentul Bruxelles I reformat atunci ei nu pot, de principiu, acționa în justiție asigurătorul primei pârâte în Anglia și, prin urmare, nu pot introduce prima pârâtă în procedura respectivă în temeiul articolului 13 alineatul (3) din regulamentul menționat.
29. În consecință, Queen’s Bench Division (Birmingham District Registry) din cadrul High Court adresează Curții întrebările preliminare incluse în anexă:

ANEXĂ

Întrebările preliminare adresate Curții de Justiție a Uniunii Europene

- a. Articolul 13 alineatul (3) din Regulamentul [nr. 1215/2012] stabilește cerința potrivit căreia cauza acțiunii invocată de partea vătămată în susținerea unei cereri îndreptate împotriva titularului poliței de asigurare/asiguratului trebuie să privească o materie de asigurări?
- b. În cazul unui răspuns afirmativ la întrebarea (a), faptul că acțiunea pe care partea vătămată urmărește să o introducă împotriva titularului poliței de asigurare/asiguratului își are originea în aceleași fapte și este inclusă în aceeași acțiune ca cererea formulată direct împotriva asigurătorului este suficient pentru a concluziona că acțiunea formulată de partea vătămată este o acțiune „în materie de asigurări”?
- c. În cazul unui răspuns negativ la întrebarea (a), este suficient ca introducerea în cauză a asiguratului în cadrul acțiunii directe împotriva asigurătorului să fie permisă de legea care guvernează acțiunea directă împotriva asigurătorului?
- d. Noțiunea de „parte vătămată” prevăzută la articolul 13 alineatul (2) include o persoană născută în urma utilizării tehnicilor de reproducere asistată în

situația în care această persoană urmărește să introducă o acțiune prin care invocă neglijența în aplicarea tehnicilor menționate în vederea concepției acestei persoane? **[OR 12]**

DOCUMENT DE LUCRU